

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 28 (76) • 9 octombrie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

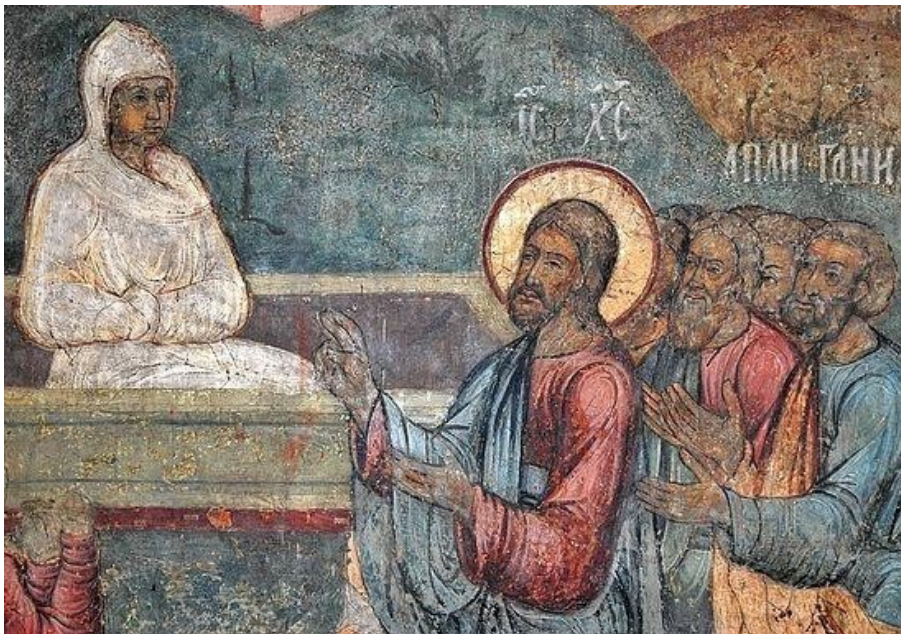

Calea spre mântuire

Să avem iubire curată!

Sfântul Ioan Gură de Aur

Nici invidie, nici vorbire de rău nu există acolo unde există iubire curată. Fiindcă nu numai că nu-i judecăm pe prieteni, dar închidem gura și celor care-i condamnă. Toate sunt liniștite, suntem blânzi, nu există nici o urmă de luptă și invidie; toate sunt pline de pace. „Fiindcă împlinirea legii este iubirea” (Romani 13, 10). Nimic dezgustător nu există în aceasta. Cum? Pentru că toate aceste păcate, avaria, furtișagul, invidia, vorbirea de rău, mândria, jurământul, minciuna, toate acestea se dizolvă, atunci când există iubire.(...) Motivul tuturor răutăților este lipsa iubirii.”

Duminica a 20-a după Rusalii

Tânărul înviat din Nain și calea noastră către Hristos

Ieroschimonașul David | Doxologia.ro

Sfânta Scriptură, prin Sfântul Apostol Luca, ne spune că Iisus Hristos s-a apropiat de un orașel mic din Țara Sfântă, numit Nain. Aproape de porțile orașului l-a întâmpinat un convoi cu un tânăr – singurul fiu al mamei sale – care era

petrecut la mormânt de prietenii și cunoscuții săi. Este de la sine înțeles că era un convoi trist. Mântuitorul venea cu un alt convoi, cu cei care ascultaseră cuvântul Lui, cu cei care uitaseră și de foame, și de sete...

(Continuare în pagina 2)

Viața Bisericii

Vrednicia slujitorilor bisericești

Jean Claude Larchet

Biserica Ortodoxă cere de la slujitorii bisericești vrednicie pentru săvârșirea sfințelor slujiri, adică o credință și un mod de viață deplin conforme cu credința și viața Bisericii. (...) Rugăciunile rostite la fiecare tip de hirotonie arată că cel care se hirotonește a fost socotit vrednic de aceasta, lucru confirmat de glasul poporului, prin exclamația „Vrednic este!”. (...)

Dar, dată fiind slăbiciunea firii omenești, și pentru că nu este om fără de păcat, nimeni nu poate niciodată să ajungă prin simpla sa strădanie la înalta vrednicie cerută de preoție. Ale omului sunt silința și osteneala după putere, după care vine harul care împlinește și întregeste neputințele și slăbiciunile pe care le are negreșit. O rugăciune comună celor trei tipuri de hirotonii, rostită la începutul slujbei, arată tocmai acest lucru, că „harul dumnezeiesc”, atunci și întotdeauna, „pe cele neputincioase le vindecă și pe cele cu lipsă le împlinește” și că el îl numește diacon, preot sau episcop pe cel care vine către slujirea preoțească.

Când săvârșește Liturghia și celelalte Sfinte Taine, preotul cere de la Dumnezeu să-l facă vrednic de această slujire. De exemplu, la Liturghie, în rugăciunea cântării celei întreit-sfinte, sfințitul slujitor cere de la Dumnezeu, ca unul care s-a învrednicit cu harul Său de preoție, să-l curățească de păcatele sale, cele de voie și fără de voie, cele vechi și cele noi.

În vremea săvârșirii Liturghiei și a celorlalte Sfinte Taine, preotul, pentru rugăciunile sale și ale întregii Biserici, primește ajutor și sprijin de la Duhul Însuși, Care covârșește cu harul cel dumnezeiesc în ceasul acela sfânt slăbiciunea și nevrednicia lui omenească și-i dă vrednicia cuvenită sfinței sale slujiri.

Sfântul Isidor Pelusiotul spune și el că preotul „este un trimis al Atotputernicului Dumnezeu, atât atunci când săvârșește Sfânta Jertfă, cât și în toată slujirea pe care o împlinește pentru mântuirea multora”. Pentru că Dumnezeu este Cel Care lucrează prin el, iar nevrednicia lui, de-ar fi să fie, nu surpă cele săvârșite de el. „Dumnezeiescul altar nu este întinat de faptele rele”. Dumnezeu Se poate sluji de preot ca de o unealtă, chiar vinovat de-ar fi (de ceva preotul). (Sursa: *Viața sacramentală*, Editura Basilica, București, 2015)

Sfânta Scriptură - izvor de înțelepciune

Pocăința lui Manase și milostivirea lui Dumnezeu

Părintele Ilie Cleopa

Jubiți credincioși, vă voi spune o istorie sfântă despre mila, milostivirea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu pe care o are pururea El asupra celor răi, spre a-i întoarce la pocăință. Cine a citit în Sfânta Scriptură **istoria împăratului Manase**, a înțeles câte răutăți și fărâdelegi a făcut el înaintea lui Dumnezeu. Cum a adus pe poporul lui Israel la închinare de idoli; cum a făcut jertfelnice idolilor, mai bine zis demonilor, în amândouă curțile templului Domnului, cum a trecut pe fiii săi prin foc și a făcut idol cioplit și l-a așezat în templul lui Dumnezeu și cum, împăratul Manase, a adus pe Iuda și pe toți locuitorii Ierusalimului la atâta rătăcire, încât ei au săvârșit mai mult rău decât alte popoare, pe care Dumnezeu le-a stărpit din fața fiilor lui Israel (I Paralipomena 33, 2-9). Dar mila, îndurarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu cea fără de margini, s-au arătat și asupra acestui împărat depărtat de la El și, cu judecățile Sale necuprinse de minte, a întors la pocăință și la dreapta credință pe Manase. Căci a trimis asupra sa cu război, pe căpeteniile armatei regelui Asiriei, care l-au prins cu arcanul și l-au dus legat cu cătușe de fier, în Babilon. Acolo, fiind în mare necaz și strâmtorare, și-a adus aminte de Dumnezeu și de adâncul răutăților și al fărâdelegilor lui, pe care le-a făcut înaintea Domnului în Ierusalim. Acolo a început cu mare durere din adâncul inimii sale a se ruga și a cere milă și îndurare de la Preabunul

Dumnezeu, făgăduind îndreptare din toată inima și, rugându-se, zicea: „Doamne Atotțiitorule, Dumnezeu părinților noștri, al lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov și al seminției lor celei drepte, Cel ce ai făcut cerul și pământul cu toată podoaba lor; Care ai legat marea cu cuvântul poruncii Tale; Care ai incuiat adâncul și l-ai pecetluit pe el cu numele Tău cel înfricoșat și slăvit, înaintea Căruia toate se tem și se cutremură din pricina Atotputerniciei Tale, pentru că nimenea nu poate să stea înaintea strălucirii slavei Tale și nesuferită este mânia urgiei Tale asupra celor păcătoși! Însă nemăsurată și neajunsă este mila făgăduinței Tale...” Iar fiindcă era legat în lanțuri de fier și nu putea să-și plece genunchii săi la rugăciune a zis: „Dar acum îmi plec genunchii inimii mele, rugând bunătatea Ta. Am păcătuit, Doamne, am păcătuit și fărâdelegile mele eu le cunosc, însă cer, rugându-Te: Iartă-mă, Doamne, iartă-mă și nu mă pierde în fărâdelegile mele și nici nu mă osândi la întuneric sub pământ, căci Tu ești, Dumnezeule, Dumnezeu cel ce se pocăiesc. Arată-Ți peste mine bunătatea Ta, mântuiește-mă și pe mine nevrednicul după mare mila Ta și Te voi proslăvi în toate zilele vieții mele...”

După această rugăciune plină de umilință, **Manase a fost ascultat de Dumnezeu și nu numai că a fost miluit și iertat de păcatele lui**, cele mai multe ca nisipul mării, ci și din robie l-a scos Preamilostivul Dumnezeu și l-a întors în Ierusalim unde i s-a dat împărăția pierdută și până la sfârșitul său a împărățit peste Israel, neîncetând a se pocăi și a face tot felul de fapte bune spre slava lui Dumnezeu.

Pilda cu împăratul Manase, fiul lui Iezechia, ne îndeamnă și pe noi la **pocăință**, căci nimenea nu trebuie a se deznădăjdi de mila și milostivirea lui Dumnezeu, măcar de ar fi cel mai păcătos om din lume. Numai să se mărturisească la duhovnic cu mare căință cu durere de inimă, cu hotărârea de a nu mai păcătui și a-și plini canonul dat.

Duminica a 20-a după Rusalii

Tânărul înviat din Nain și calea noastră către Hristos

Ieroschimonașul David | Doxologia.ro

(Continuare din pag. 1)

Mântuitorul venea cu un alt convoi, cu cei care ascultaseră cuvântul Lui, cu cei care uitaseră și de foame, și de sete și îi sorbeau cu nesaț cuvintele, văzând și minunile pe care le săvârșea.

„Iată cât de mult l-a iubit!”

Iisus Hristos, în viața Sa, a avut afectele Sale. Noi știm că El a însetat acolo, pe cruce, și atunci a rostit cuvintele acelea: „Mi-e sete”. Iisus Hristos a flămâzit și în momentul în care s-a apropiat de Ierihon, a văzut smochinul acela neroditor, pe care l-a blestemat să nu mai facă roade în veci. Iisus Hristos a plâns pentru prietenul Său Lazăr, căci ne spune Sfânta Scriptură că „Iisus iubea pe Marta și pe Maria și pe fratele lor Lazăr”. A venit la mormântul lui Lazăr și a lacrimat, încât iudeii se minunau și ziceau: „Iată cât de mult l-a iubit!”.

Mântuitorul vede sârmana aceasta văduvă, care își petrecea la mormânt unicul său fiu și atunci I se face milă de dânsa și se apropie de sicriu, spunându-i:

„Nu mai plânge!”.

„Omul, în fața morții se lamentează”

Ce sunt lacrimile? Lacrimile sunt o ușurare care nu ne ușurează cu nimic. Dar vedeți dumneavoastră, după intrarea în lume, după ce copilul bate la porțile vieții, el bate plângând. De ce bate plângând? Pentru că părăsește mediul acela în care s-a simțit bine nouă luni de zile și intră în alt mediu. Omul plânge. Omul, în fața morții se lamentează. Omul se gândește că merge pe un teren necunoscut, că părăsește lumea aceasta și de aceea plânge. Își plânge păcatele și necunoașterea mediului.

Dar dacă avem credință în Iisus Hristos, în Maica Lui Precurată, știind că acolo ne vom întâlni cu îngerii din ceruri, cu bunii și străbunii noștri, cu părinții și cu apropiații, nădejdea noastră este de la Dumnezeu.

Iisus Hristos nu s-a rezumat numai la aceste cuvinte de mângâiere: „Nu mai

plânge!”. Iisus Hristos s-a adresat și tânărului, zicându-i: „Tinere, ție îți zic, scoală-te!”. Și s-a ridicat mortul în momentul acela, iar Iisus l-a dat maicii sale. Mulțimile au rămas uimite, erau cuprinse de cutremur și de frică și spuneau: „Niciodată nu am văzut așa ceva”. Hristos, în momentul în care învie pe acest tânăr din Nain, sfințește și reintregește familia și dă bucurie mamei.

„Să căutăm a-l mulțumi pe aproapele și a-i plini lipsurile”

Mulți dintre noi, în momentul în care pierdem o ființă dragă, ne lamentăm, dar Sfântul Ioan Gură de Aur, într-una din predicile sale, ne rostește până la sfârșitul veacurilor: „Spune-mi, ce atâta tulburare? Nimeni nu poate să întoarcă ceea ce deja s-a făcut. Prin tânguirea noastră, prin manifestărilor noastre, noi întristăm pe Duhul Sfânt. Căci văzând păgânii comportarea noastră, ne vor judeca: „Vai, aceștia sunt creștinii, care ne vorbesc nouă despre Înviere atât de frumos?”.

Câtă diferență de mentalitate este între slăbiciunea umană și între virtutea umană în fața morții! Să fim cu toții cu multă băgare de seamă la cuvintele Mântuitorului: „Privegheați și vă rugați, că nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului”. În viața noastră să căutăm a săvârși faptele cele bune, să căutăm a-l mulțumi pe aproapele și a-i plini lipsurile. Pentru că așa vom urma calea lui Hristos.